

Люб. Бобевски

6.

Отчаянъ.

— Въ трудъ изнурвахъ свойтъ мишици,
Въ трудъ упоренъ и тегла,
Цѣль въ живота имахъ ази; —
Сполетѣ ме участь зла!

Въ кърволивенъ бой загина
Мойто чедо — моя блѣнъ,
Въ грижи майка му огасна,
Въ скръбъ съмъ днеска потопенъ.

Въ кжци самъ-самичъкъ ази
Нощъ минавамъ само въ плачъ
Въ кръчмата убивамъ грижи
Отъ зори до късна здрачъ!

Азъ пропихъ се . . . И ще пия
Никому не прѣча — знамъ,
Въ кръчмата утѣха търся,
Тя е моя богъ и храмъ!

— Ахъ, човѣче изоставенъ,
Безъ подкрѣпа и подемя,
Не отпадай толкозъ духомъ, —
Кръчмата е новъ яремъ!

За правата на човѣка
И за братската любовь
Неотстъпно ти бори се: —
Смѣлъ бжди въвъ пжтя новъ!